

กรรมเป็นอินไตย ๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๓

ณ วัดป่าบ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี

เป็นครั้งที่ ๒ แล้ว กรณีอย่างนี้มันเป็นไปได้ทั้งหมดแหละ มันเป็นไปได้โดยเรื่องเวร เรื่องกรรม พอเป็นเรื่องเวรเรื่องกรรม ทำไมเวลาเราเจอบางคน เห็นใหม่ บางคนเราเจอนี้ ถูกชะตามาก บางคนเจอแล้วไม่ถูกชะตา

ก็อย่างที่ถามนี้แหละ ถูกชะตาหรือไม่ถูกชะตานิ่เราไม่รู้.. เราไม่รู้หรอกว่าเราทำอะไรถูกชะตาหรือไม่ถูกชะตาเขา แต่เราไม่รู้.. แล้วอีกอย่างหนึ่งนะอย่างที่เราพูด นี้เราพูดบ่อยเลย เราชักคนนี้ เรามีความเมตตาต่อกับคนนี้ เราคิดว่ามันจะเป็นผลตอบแทน กลับมารักเหมือนเรา

ทุกคนจะเสียใจตรงนี้ รักเขา เมตตาเขา อยากให้เขาเป็นคนดี ทำอะไรเพื่อเขา แล้วเขาทำให้เราเจ็บปวดทุกทีเลย แล้วทำไมมันเป็นอย่างนั้นล่ะ.. รักเขา เมตตาเขา ปราบปรามดีต่อเขา ทำความดีเพื่อเขาทั้งนั้นนะ นี้เราคิดซะใหม่ เราชักเขา เราเมตตาเขา เราทำเพื่อเขา เราปรารณาดีกับเขา เขาก็ต้องตอบสนองให้กลับมาเป็นคนดี แต่ไม่นะ.. กลับมูมตรงข้ามนะ บางคนเราเห็นครั้งแรกเลยไม่ค่อยถูกชะตา ในความรู้สึกเราว่าคนนี้เป็นคนไม่ดี แต่เขารักเรา... แต่ไอ้คนที่เราเมตตาเขา เราชักเขา เราทำเพื่อเขา เขาหาว่าเราไปทำร้ายเขา

เราถึงพูดบ่อยกับคนที่ทำดี เห็นใหม่ เราทำดีแล้วนี้ ไม่ใช่ว่าเรารักเขา คือเราทำความดีแล้ว มันจะตอบสนองเราเป็นอย่างนั้น.. เราชักเขานี้ดี เราปรารณาดีกับเขานี้ดี แต่เราปรารณาให้เขาตอบสนองเราอย่างนี้ เป็นไปไม่ได้.. เป็นไปไม่ได้เลย.. เอาที่ชัดเจนที่สุดเลยคือระหว่างพ่อแม่กับลูก พ่อแม่นี้รักลูกทุกคนแหละ แต่ลูกบางคนเห็นใหม่ก็รักพ่อแม่ตอบ

แต่ลูกส่วนใหญ่แล้ว.. เพราะในความเป็นลูกนี่เป็นธรรมชาติ โดยความเป็นลูก ลูกหลายๆ คนมันก็มองกัน.. หรือเห็นว่าพ่อแม่รักคนอื่นมากกว่าเรา ทั้งๆ ที่พ่อแม่รักเขามากกว่าคนอื่นด้วย แต่เขาหาว่าพ่อแม่รักคนอื่นมากกว่าเขา เพราะอะไรรู้ไหม เพราะเหมือนกับเรตักน้ำใส่ภาชนะ.. ภาชนะเล็ก ภาชนะใหญ่ มันบรรจุน้ำได้มากได้น้อยแค่ไหน ถ้าภาชนะมันต่างกัน มันต้องการให้มากกว่านั้นไง แต่เราก็พยายามใส่แล้วนะ

เราจะบอกเลยความรักของพ่อแม่.. ความรักที่สะอาดบริสุทธิ์กว่านี้ไม่มีหรอก ความรักของพ่อแม่สะอาดบริสุทธิ์มาก “ความรักใดเท่ากับพ่อแม่ไม่มี” เพราะพ่อแม่รักลูกของเรา.. โห้ ! ลูกของเรา เวลาเรากลอดออกมาแล้วสมบัติของเราซัดๆ เลย สมบัติอย่างอื่นเรายังหามา เรายังมีที่มา ไอนี่มันมาจากท้องเรานะ ทำไมเราจะไม่ยึดเป็นสมบัติของเรา

ในเมื่อยึดเป็นสมบัติของเรานี้เราก็รัก เราต้องรักมากที่สุดเลย แก้ว แหวน เงิน ทองเรายังหาที่ไหนก็ได้ หากจากไหนก็ได้ แต่ลูกเรานี้เรากลอดของเราออกมาเองเลย มันต้องให้ความเมตตา มันต้องรักแน่นอน แต่ลูกมันก็ยังคิดว่าไม่เท่ากัน ถ้าเราคิดไม่เท่ากันนะมันอีกเรื่องหนึ่งแล้ว

เวลาอย่างที่ว่าพ่อแม่ไม่รัก หรือว่ามีแต่ความน้อยใจก็เก็บไว้ในใจ โอ้โฮ.. ความเห็นที่เวลามันฆ่าพ่อฆ่าแม่ มันทำร้ายพ่อแม่นี้แหลม.. เจ็บปวดมาก เราก็เจ็บปวด มันทำได้ขนาดนั้นเลย เพราะอะไร เพราะมันบกพร่องตรงนี้ไง ทีนี้พอบกพร่องตรงนี้ปั๊บ ตอนนี้อะคิดตรงนี้ นี่คิดถึงพ่อแม่

แล้วของเรานี้สังคม ! สังคม อย่างเช่นเราตกลงตาเลย เราจะไม่ยกตัวเรา เราก็คิดเหมือนกับตกลงตาจริงๆ เราก็ปรารถนาให้ศาสนามันดี ปรารถนาให้ทุกคนมันดี พุดไปทำไปก็เพื่อศาสนา แต่เขาค่าละเลย ! เขาค่าละเลยนี้ไง แล้วนี่เราปรารถนาที่เขา

ไอนี้เราจะบอกว่า มันเป็นเรื่องเวรเรื่องกรรม.. เรื่องเวรเรื่องกรรมนี้เราไปพูดกับเด็กๆ ไม่ได้นะ ถ้าพูดกับเด็กๆ ว่าเรื่องเวรเรื่องกรรม มันเหมือนพวกเรานี้ไม่รับผิดชอบอะไรก็ผลักให้เวรให้กรรม.. อะไรก็ผลักให้กรรม.. ทุกอย่างมาแบ่งผลัดออกหมดเลย ผลัดไปให้เรื่องเวรเรื่องกรรม แต่ความจริงมันไม่ใช่ ! เราไม่ได้ผลัดออก เรานี้

นักวิทยาศาสตร์ เราจะหาข้อเท็จจริงไง คนจะแก้เหตุแก้ผล เราจะแก้ปัญหา ถ้าเราไม่รู้ข้อเท็จจริง เอ็งจะไปแก้ที่ไหน

อย่างเรา ๒ คนนี้มองหน้ากัน ก็ไม่ชอบหน้ากันอยู่อย่างนี้ แล้วมันจะไปแก้ที่ไหน มึงจับ ๒ คนนี้มาฆ่าทิ้งเหอ อ้าว.. นี่มึงไม่ชอบเขา จับมึงยิงเป้า เอาอย่างนั้นเหอ มันก็ไม่ใช่... ๒ คนนี้มันไม่ชอบกันเพราะเหตุใด นี่เวรกรรมมันมาตรงนี้ ๒ คนนี้ไม่ชอบกันเพราะอะไร อ้าว.. ก็มึงเกิดมา เราต่างคนต่างมา เราก็ไม่เคยเจอหน้ากันเลย ทำไมมันไม่ชอบกัน ถ้าเหตุผลทางวิทยาศาสตร์จะว่าเอ็งทำร้ายกันก็ไม่เคย เกลียดชังหน้ากันก็ไม่เคย ก็ไม่เคยเห็นหน้ากันเลย แล้วพอมาเห็นหน้ากัน ทำไมมันถึงไม่ชอบหน้ากัน

อ้าว.. ก็ไม่เคยทำอะไรกันเลยนะ ปังจ๋ายมันไม่มี เหตุผลให้ขัดแย้งกันมันไม่มี เพราะไม่เคยเห็นหน้ากันมาก่อนเลย ต่างคนต่างมาจากไหน ก็มันเพิ่งมาเห็นหน้ากันครั้งแรก อ้าว.. แล้วทำไมไม่ชอบหน้ากัน มันก็ต้องมีที่มาที่ไปสิ พอไม่มีที่มาที่ไปนะ นี่มันก็เรื่องกรรมแล้ว แล้วพอวิทยาศาสตร์บอกว่า โอ๊ย.. นี่พูดปฏิเสธ !

ทีนี้พอพูดเรื่องกรรมแล้วมันมี ๒ ประเด็น

ประเด็นที่ ๑ ก็ยกให้เรื่องเวรเรื่องกรรม ลัทธินิยมงานนไขใหม่ คือตัวเองแก้ตัวเองไม่ได้ไขใหม่ ก็ยกให้กรรมมันชะ กูจะได้ออดตัว ลัทธินิยมงานนนี้ประเด็นหนึ่ง

ประเด็นที่ ๒ วิทยาศาสตร์พิสูจน์ไม่ได้ว่าชาติหน้ากับชาติที่แล้วมีหรือไม่มี ถ้าพูดอย่างนี้ไปมันก็เป็นเรื่องที่พูดเลื่อนลอย เป็นนามธรรมเกินไป ไม่เป็นรูปธรรม แต่เพราะเอ็งไม่ได้ปฏิบัตินะสิ เพราะเอ็งไม่ได้เป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้านะสิ เพราะถ้าเอ็งเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้าเอ็งต้องเข้าใจถึงตรงนี้ ถ้าเอ็งเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้า เอ็งต้องเข้าใจถึงตัวพระพุทธเจ้าก่อน

ถ้าเข้าใจถึงตัวพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเกิดมาได้เพราะเหตุใด.. ถ้าพระพุทธเจ้าเกิดมาเป็นพระพุทธเจ้า เราก็เป็นพระพุทธเจ้าได้ เพราะพระพุทธเจ้าเป็นมนุษย์ เราก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน อ้าว.. ถ้าพระพุทธเจ้าเป็นพระพุทธเจ้าได้เราก็เป็นพระพุทธเจ้าได้สิ ทำไมเราเป็นพระพุทธเจ้าไม่ได้

เราเป็นพระพุทธเจ้าไม่ได้เพราะเราไม่ได้สร้างเป็นพระโพธิสัตว์มา ไม่ได้สร้างโพธิญาณมา ไม่ได้สร้าง เห็นใหม่ นี้กรรม.. เริ่มที่กรรมแล้ว แล้วพระพุทธเจ้ามาเป็นพระพุทธเจ้าได้เพราะอะไร เป็นพระพุทธเจ้าได้เพราะ ๔ อสงไขย ทำความดีมา ๔ อสงไขย คือเกิดตาย.. เกิดตายนี้ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย นั่นละพระพุทธเจ้าเกิดตรงนั้น

ถ้าพระพุทธเจ้าเกิดตรงนั้นนี่มันมีที่มาที่ไปแล้ว แล้วเขาจะปฏิเสธว่านรกสวรรค์ไม่มี หรือว่าการเกิดการตายไม่มี.. ทีนี้ถ้าการเกิดการตายไม่มีมันก็จะย้อนกลับมาที่ ถ้าเป็นการเกิดการตายมันมี เพราะการเกิดการตายมันไม่มีไง.. พันธุกรรมทางจิต ! เราใช้คำว่าพันธุกรรมทางจิต พันธุกรรมทางจิตมันก็ปรับแต่งพันธุกรรมมาให้เป็นจรตินิสัยของพวกเขาไง แล้วพันธุกรรมอันนี้ เห็นใหม่ มันขัดแย้งกันมา พอมาเจอหน้ากัน..

นี่เขาบอกว่าเรื่องนี้มันเป็นเพราะเวรเพราะกรรม.. ถ้าเพราะเวรเพราะกรรมก็ต้องอธิบายให้ชัดเจนสิ อ้าว.. เป็นเพราะเวรเพราะกรรม แต่เวรกรรมนี้เป็นอินไตย.. เป็นอินไตย ๔ ! โห.. มันจะไขว้กันไปเรื่อย

มันเป็นอินไตย ๔ ! อินไตยหมายถึงว่า... อย่างพุทธวิสัยเราคาดการณ์ไม่ได้เพราะเรื่องโลก.. เรื่องกรรม.. เรื่องฉาน.. เรื่องกรรมนี้เห็นใหม่ กรรมเป็นอินไตยตรงไหน อินไตยหมายถึงว่า เรานี่มันคาดการณ์ไม่ได้เลยว่ามันจะเป็นได้ขนาดไหน คุณลักษณะพวกเรานี้เห็นใหม่ พระพุทธเจ้าบอกเลยนะ ภัทรกัปนี้มีพระพุทธเจ้าองค์ต่อไปจะเป็นพระศรีอาริยมตไตรย พระศรีอาริยมตไตรยไปแล้วก็ยังมีอนาคตวงศ์อีก ๑๐ องค์แล้วถ้า ๑๐ องค์นี้คิดคุณิ กาลเวลาของศาสนารอบหนึ่งมันก็พันปีก็หมื่นปี

คำว่า ๕,๐๐๐ ปี นี่เป็น ๕,๐๐๐ ปีเพราะเป็นอายุของศาสนานะ ทีนี้พออายุศาสนาหมดไปแล้วมันต้องปรับสภาพความเป็นไป ถึงจะมีพระพุทธเจ้าองค์ใหม่มาตรัสรู้ อายุเวลานี้จะว่าก็หมื่นก็พันปีไปเลย

ทีนี้พอก็หมื่นก็พันปี สิ่งนี้ที่มันเวียน มันเป็นผลของวิภูฏะที่วิภูฏะมันหมุนเวียนอย่างนี้ เวลาพระพุทธเจ้าอนาคตังสญาณ คือพระพุทธเจ้ากำหนดรู้ได้ อย่างพวกเรา กำหนดรู้ได้ใหม่ กำหนดรู้ได้นะ ถ้ากำหนดรู้ได้ก็ดูอย่างในสมัยพุทธกาล.. เอตทัคคะเห็นใหม่ คุณิพระอนรุทธะ เวลาพระพุทธเจ้าจะปรินิพพาน พระอรหันต์ลูกศิษย์นั่งล้อม

เต็มเลย พระอุบาลีนี้เป็นเอตทัคคะทางวินัยนะ เป็นคนถามขึ้นมาเองว่าพระพุทธเจ้านี้ตายหรือยัง

เป็นพระอรหันต์นะ ! พระอรหันต์เหมือนกัน ได้รับเอตทัคคะมีความรู้เอกเหมือนกัน พระอนุรุทธะที่นั่งอยู่ด้วยกันบอกยัง.. นี้พระอรหันต์ด้วยกันนะ ! แต่ความรู้ไม่เท่ากัน พระอานนท์ถามว่า “พระพุทธเจ้าปรินิพพานหรือยัง” พระอนุรุทธะบอก “ยังตอนนี้ยังไม่ปรินิพพาน ยังเข้าสมาบัติอยู่” เห็นไหม นี้ความรู้ไม่เท่ากัน ความเห็นไม่เท่ากัน

อย่างนี้ยังรู้ไม่เท่าพระพุทธเจ้า ถ้าพระพุทธเจ้าย้อนไปอดีตชาติ ย้อนไปถึงว่าเป็นพุทธะได้อย่างไร เป็นได้อย่างไรนี้มันมีตั้งแต่นั้นมา

ฉะนั้นเราจะเปรียบเทียบเหมือนพวกเรานี้แหละ พวกเรานี้ไม่ได้เป็นพระพุทธเจ้าหรือ ไม่ได้เป็นไม่ต้องหวัง (ผู้ฟังหัวเราะ) แต่ ! แต่จิตเกิดตายมาเหมือนกัน ! ถ้าจิตพระพุทธเจ้าเกิดตายได้ขนาดนั้น จิตพวกเราก็ก่อนเหมือนกัน

ถ้าเหมือนกันนี่ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย พวกเราไม่เกิดไม่ตายหรือ เราจะยกว่ามันเหมือนกันตรงนี้ไง เหมือนกันที่เวียนตายเวียนเกิดเหมือนกันไง แต่เราไม่ทำคุณงามความดีได้มากขนาดนั้นไง

เราจะยกตรงนี้มา ให้มาเทียบตรงนี้ตรงที่กรรมนี้ไง ! ตรงที่เราทำกับเขาขนาดไหนก็แล้วแต่ แต่เราก็กทำของเรา แต่เราไม่เสียใจไง.. เราไม่เสียใจที่เราทำเพราะอะไร เราทำเพราะเราเป็นศิษย์พระพุทธเจ้า.. นี้ก็เหมือนกันเราก็กทำดี หลวงตาพูดคำนี้ประจำนะ เวลาออกโครงการช่วยชาติ

“ใครจะดีใครจะชั่วเรื่องของเขาเว้ย.. เราจะทำความดีวะ !”

นี้ก็เหมือนกัน เขาก็มีแรงเสียสติแค่ไหน แรงเสียสติเพราะอะไร เพราะเรามีความรู้สึกรักดีกับเขา แต่เราทำแล้วนี่ผลสนองกลับมามันไม่เป็นความดีอย่างนั้น เราทำความดีอย่างนั้นไปแล้ว เราทำดีแบบทิ้งเหว พระพุทธเจ้าสอนอย่างนี้เลย

“บุญที่ดีที่สุดก็คือบุญที่เราทำแล้วไม่หวังผลตอบแทนใดๆ ทั้งสิ้น เหมือนโยนทิ้งเหวไปนั่นล่ะ” ทำความดีอันนี้ก็เหมือนกัน เราทำความดีให้เขาแต่เราไม่หวังผลตอบแทนใดๆ เลย เราทำดีของเรา.. ทำความดีของเรา นี่เป็นของๆ เรา !

ถ้าเราทำของเราแล้วนะ ผลตอบสนองตรงนี้เราไม่คิดว่าคนๆ นั้นจะเกิดความรู้สึกอย่างไร ผลตอบสนองของเราอยู่ตรงนี้ไง คือถ้ามีเวรกรรมต่อกันเราก็ได้ทำแล้ว เราทำความดีแล้ว แล้วเวรกรรมนี้มันก็มากินใจเรานี้ไง ให้มันกัดไป พอมันกัดไปแล้วนะเราจะเพิ่มเติมของเราเอง

ไม่เสียใจ ! โห้.. ถ้าเสียใจจะหลงตาเสียใจกว่าเพื่อน เพราะอะไร เพราะท่านให้คนอื่นมามหาศาลเลย แล้วคนที่ให้ไปก็มากัดท่านเยอะเยอะไป ท่านก็ไม่สนนะ

มันกลับนะเหมือนกับลูกทำร้ายพ่อแม่.. ลูกทำร้ายพ่อแม่ เพราะความที่มันเสียใจว่าพ่อแม่ไม่รัก พ่อแม่ลำเอียง มันถึงทำร้ายพ่อแม่ด้วยความสะใจของมัน แต่ผลที่ตอบสนองนะ เห็นไหม “อนันตริยกรรม”

ถ้าพูดถึงนะว่าเขาทำร้ายพ่อแม่ด้วยความสะใจของเขา เพราะว่าเขารังเกียจพ่อแม่ของเขา ว่าพ่อแม่ไม่รักเขา แต่เขาทำอันนั้นมันแยะมาก แยะมากนี้ผลของมันคืออนันตริยกรรม ! เราทำคนอื่นมันยังไม่มีการกระทำนี้เลย

เรามีปัญหากัน เราไม่เข้าหากัน เราทำร้ายกัน หรือเราทำสิ่งต่างๆ มันก็แค่กรรม เพราะมนุษย์ทำของมนุษย์ไซ้ใหม่ แต่ถ้ามนุษย์ทำกับพ่อแม่ เห็นไหม อันนี้เพราะอะไร เพราะเขาทำเพื่อความสะใจของเขา นี่เราพูดถึงการกระทำของเขา

อันนี้ก็เหมือนกัน ถ้าเรามีคุณต่อเขา เราทำความดีต่อเขา แล้วถ้าเขามีผลตอบสนองที่ดีมันก็ดีต่อเขา ถ้าเป็นสิ่งที่ไม่ดีนะมันก็เป็นกรรมของเขา แต่กรรมของเขาเกิดจากการกระทำของเขา เห็นไหม นี่มันให้ผลอย่างนี้ ! แล้วคุณสิยังเราทำร้ายพระอริยเจ้า พระอริยเจ้านี้เป็นกิริยานะ กิริยาคือการแสดงออกนี้เป็นกิริยาทั้งหมด หัวใจของท่านมันปล่อยวางหมดแล้ว

ทางโลกเขาจะ สุภาพบุรุษรังแกสุภาพสตรี เป็นสิ่งที่สังคมรับไม่ได้ แต่สุภาพบุรุษทำลายสุภาพสตรีนี่เป็นสิ่งที่โลกรู้ได้ซะใหม่.. แต่พระอริยเจ้า ผู้ที่จิตใจปล่อยวางนี้ใครรู้ได้ แล้วเราไปทำลายกับจิตใจอย่างนั้น กรรมมันให้มาอีกมหาศาลซะใหม่

ฉะนั้นเราย้อนกลับมาที่ ย้อนกลับมามีเหตุมีผลก่อนว่าทำไมทำกับเขาแล้วเป็นอย่างนี้.. ทำไมทำกับเขาแล้วเป็นอย่างนี้ อู้อู.. คนถามปัญหาเนี่ยเยอะมากเลย แล้วเราก็ไม่รู้ว่าจะไปเอาโจทย์ที่ไหนมาตอบ ก็ต้องตอบอย่างนี้ ออ้ม.. ไปซะไกลเลย แล้วก็กลับมาตอบโจทย์นี้

ผลมันเป็นอย่างไร ! ถ้าผลมันเป็นอย่างนี้ปั๊บ แล้วเราเข้าใจในผลของวิญญูะ เห็นไหม เราถึงซึ่งคำนี้ในพระไตรปิฎกมาก ผลของวิญญูะ.. เวลาผู้ที่โดนกระทำ โดนกระทำแล้วจะมาขอโทษ.. ไม่ๆๆๆ ไม่ถือโทษเลย นี่มันเป็นผลของวิญญูะ ก็เหมือนกับน้ำท่วม น้ำท่วมนี้กระแสน้ำมันพัดพาสสิ่งของพวกขยะอะไรมารวมกัน มากระทบกัน มากระทบกัน

พวกเราก็เหมือนสวะอันหนึ่ง เกิดในวิญญูะ แล้วผลของกรรมมันพัดมาให้กระทบกัน.. กระทบกัน มาเจอผลการกระทบกัน นี่ผลของวิญญูะ ! ผลของวิญญูะ.. เศษสวะหรือสิ่งที่ไม่ดีที่พัดมามันไม่มีชีวิต พอกระทบกันแล้วมันก็แตกสลาย อันไหนที่แข็งกว่ามันก็ทำลายสิ่งที่ย่อนกว่า แต่มันไม่มีเวร ไม่มีกรรมต่อกัน แต่จิตใจเรามี มันเจ็บ.. มันจำ.. มันมีความอาฆาตแค้น.. มันมีความสัมพันธ์เห็นไหม

แต่นี้ถ้าพูดถึงใจของครูบาอาจารย์เราเนี่ย ถ้าเข้าใจตรงนี้แล้ว มันก็เหมือนกิริยา มันก็เหมือนกับสิ่งที่ไม่ดีที่พัดมามันไม่มีชีวิต พอกระทบกันแล้วไม่มีความบาดหมาง แต่พวกเรายังมีอยู่ ถ้ายังมีอยู่เราก็ฝึกของเรา เราเข้าใจตรงนี้ เห็นไหม มันจะเป็นอย่างนี้ตลอดไป อย่าหวัง.. อย่าคาดหวัง ! อย่าคาดหวังว่าเราทำดีต่อใคร ใครจะมีผลตอบสนองอะไรเรามา ไม่คาดหวัง ไม่อะไรทั้งสิ้น แล้วทำไปอย่างนี้

อย่างเช่นเด็กๆ นี้พ่อแม่รักมันจะตาย โอ้โฮ.. แต่เวลามันจนเฉียวขึ้นมามันทำร้ายพ่อแม่มันเลย แล้วมันรู้อะไร ใ้หนี่ก็เหมือนกัน เราไปทำดีกับใครก็แล้วแต่ ใครจะมีผลตอบสนองกับเรามาอย่างไร เราไม่รู้ไม่ได้หรอก ฉะนั้นเราก็ทำความดีของเรา

ผลของวิภูฏนะ.. ถ้าเราภาวนาจนรู้เห็นเป็นแบบนี้หมดแล้วนะ มันว่างหมดนะ มันเข้าใจหมดเลย หลวงตาจะบอกว่า “จิตที่มันได้ชำระล้างแล้ว มันเหมือนกับมังกรที่มันแหวกว่ายไปในอากาศ” มันว่างหมดไง ท่านพูดเองนะ พูดบ่อยเมื่อก่อน บอกว่า “จิตใจที่มันพ้นไปแล้ว มันเหมือนกับพญานาค เหมือนกับมังกรที่มันแหวกว่ายไปในอากาศ มันไม่มีสิ่งใด มันไม่มีขอบเขตอะไรเลย มันครอบคลุมได้หมด”

แต่นี้ของเราไม่เป็นอย่างนั้น มันคิดไปหมด มันกระแทกกระที่นไปหมด นี่ผลของกรรม ! ฉะนั้นใครทำอะไรแล้วก็ เออ.. นำหัวเราะนะ เออ.. เอออีกแล้วหรือวะ เออ .. เอออีกแล้วนะ เอาก็เออวะ.. มันไม่รู้จะหลบยังไง

เขาไม่รู้อะไรกับเราหรอก เขาก็ตามใจตามความเห็นหรือความพอใจเขา.. สะใจพอใจ เออ.. เอ้า โทษนะ.. มันเรื่องของมึง กรรมของมึงเอาไป ของใครของมัน... บอกเขาก็ไม่ฟัง บอก...เขาก็บอกว่าล้ำสมัย หมดยุค ตกยุคแล้ว คุณคนรุ่นใหม่ปัญญาชน คนเก่ง เออ .. คุณจะดูซิคนเก่งมันจะเก่งแค่ไหนวะ

ผลมันเป็นอย่างนี้ ! ถ้าเราเป็นอย่างนี้ปีบนะ อันนี้เราก็กว้างไว้ แล้วมันจะกระทบมากหรือน้อยขนาดไหน มันก็อยู่ที่ว่าเราสร้างเวรสร้างกรรมมากขนาดไหน เพราะเรื่องอย่างนี้มันอยู่ในพระไตรปิฎกเยอะเรื่องพระนี่ พระบางองค์ไอ้โฮ.. เกิดมาเห็นไหมคุณ ลี กินข้าวไม่เคยอิ่มเลย บางองค์เกิดมา ดูอย่างพระสีวลีสิ ไอ้โฮ.. มหาศาลเลย ก็เพราะเขาทำมาหมด เห็นไหม ฉะนั้นเวลาอะไรเกิดขึ้นมากับเรานี้เราไม่เสียใจเลย

เราไปสร้างไว้ที่โพธาราม ...เขาบอกว่าผิดนั่นผิดนี่ ไอ้โฮ.. เขาว่าเราร้อยแปดเลย เราบอก “ไม่เป็นไรหรอก ผิดเพราะกูทำเอง.. กูทำไว้เองซะไหม” เขาจะเอาอย่างนั้น เขาจะเอาอย่างนี้ เขาจะเอาตามใจเขาหมด แต่เราไม่ตามเขาไป เราทำเอง ใครจะด่าก็เออวะกูทำเอง... ถ้ากูไม่ยอมให้เขาด่ากูด้อยตามเขาไปก็จบ ใครจะดึงไปทางไหน พอกูไม่ไปกับเขาเขาก็ด่า เพราะเราทำเอง จะไม่ให้ด่าก็ได้ ไหลไปตามเขานี้เขาไม่ด่าหรอก แล้วมันได้อะไรขึ้นมาล่ะ

แต่ถ้าเราจะทำเพื่อประโยชน์ เห็นไหม ประโยชน์คือเราทำความดีของเรา เราอยู่ของเรานี้ หลวงตาบอกเลยว่า คนมีปัญญาก็มี คนโง่ก็เยอะ คนมีปัญญาก็มี เขารู้เขาเห็น

เองไง แต่เราจะพูดหรือไม่พูดออกมาเท่านั้นแหละ แล้วถึงเวลามันจะเป็นของมันเอง ฉะนั้นเราทำความดีก็ต้องเป็นอย่างนี้แหละ

ปลาเป็นว่ายทวนน้ำ มันต้องลำบากนะ.. ปลาตายนี้มันลอยไปตามน้ำ นอนสบาย .. ให้น้ำมันไหลพัดไป ใ้อปลาเป็นนี้แม่งเหนื่อยฉิบหายเลย มันจะไปวางไข่ต้นน้ำ แม่งต้องกระโดดข้ามหิน.. ต้องแหวกว่ายขึ้นไป.. แล้วเราจะเป็นปลาเป็นหรือปลาตายละ ถ้าเราเป็นปลาเป็นก็ต้องว่ายน้ำ ต้องเหนื่อย ถ้าเป็นปลาตายก็นอนเฉยๆ น้ำมันจะพัดไป.. มันทำได้ มันรู้ได้

นี่เรื่องเวรเรื่องกรรม โดยหลักเป็นอย่างนี้ แต่โดยปลีกย่อยของแต่ละบุคคล แล้วอย่างในปัจจุบันนี้.. แล้วเวลามันให้ผลนะ โช้.. ไม่ใช่พูดนะเราเปรียบเทียบก่อนหน้านั้น เห็นไหม เวลาเราไปสร้างที่นั่นนะ ถ้าพูดถึงทางโลกนี่ลำบากมาก ต้องหัวเดียวกระเทียมลีบ ไปไหนมีแต่โคนกระเทียม แต่เขาอยู่กันสุขสบายเป็นกลุ่มเป็นก้อนนะ แต่ในปัจจุบันนี้มีแต่คนถาม เฮ้ย.. มึงทำอย่างไรวะ เฮ้ย.. มึงทำอย่างไรวะ เราบอกกูไม่ได้ทำอะไรเลย กูอยู่เฉยๆ แต่อยู่บนหลักการ

นี่โลกมันพิสูจน์ พอพิสูจน์แล้วมันก็อย่างนี้ ทุกคนจะถามว่าทำอย่างไร ทำอย่างไร... ไม่ได้ทำอะไรเลย อยู่กับหลักการนี้แหละ ถ้ามันผิดจากนี้ไปไม่เอา มันผิดสิ่งนี้ไปไม่เอา.. ไม่เอากับใคร เพราะถ้ามันผิดไปแล้วมันจะผิดไปตลอด แล้วถ้าไม่มีใครยื่นหลักไว้เลยนะ อะไรผิดอะไรถูกก็ไม่รู้.. ไม่รู้จริงๆ นะ

เวลาเราจะทำอะไรนี่ดูที่วัดสิเวลาชดงค์.. พอชดงค์ไปแล้วนะ พูดถึงว่าถ้าชดงค์ก็อย่างที่ว่า ถ้าเราทำอะไรมากขึ้นไปนี่ ถ้าทำสิ่งอื่นมันจะดีกว่า เวลาชดงค์ๆ ก็คือชดงค์จบเลย ทีนี้เราว่าชดงค์ๆ หลวงตาท่านพูดเอง ตอนเราอยู่กับท่านใหม่ๆ ท่านบอกว่า “ต้องชดงค์!” คำพูดของท่านนะ “ถ้าไม่ชดงค์.. ต่อไปมันจะมีอยู่เฉพาะในตำรา”

เพราะในตำรามันมีชดงค์วัตร แล้วเราก็อ่านแต่ตำราใช่ไหม พออ่านตำราแล้วต่างคนต่างทำไปมันก็และใช่ไหม แต่นี่พอเราทำขึ้นมาเนี่ย ตำรามันก็มี.. ผู้ที่ทำจริงมันก็มี.. นี่พอเราอ่านตำรามานี้แล้วมาเจออีก “เออ.. นี่ไง ! นี่ไง !”

ฉะนั้นถ้ามันไม่ได้ก็เพื่อให้มันลัดสั้น ก็เพื่อสร้างบารมี.. มันต้องทำมาหมด มันต้องมีเหตุมีผล นี่เขาบอกว่าวิทยาศาสตร์ฯ ...วิทยาศาสตร์ผู้กูไม่ได้หรอก ภูวิทยาศาสตร์กว่า แล้ววิทยาศาสตร์กูนี่มันเก็บสะสมไว้ในใจได้ด้วย

โยม : ทุกอย่างก็เป็นเวรกรรมทั้งนั้นใช่ไหมคะ ถึงมาเกี่ยวข้องกัน เป็นพ่อแม่ลูกกัน เป็นเพื่อนฝูง เป็นญาติพี่น้อง

หลวงพ่ : เวรกรรม.. ใช่ๆ ใช่! เพื่อนฝูง.. แม้แต่กษัตริย์แต่ละแคว้นแคว้น เมื่อก่อนก็อย่างนี้ โธ.. พระพุทธเจ้านะ คิดดูสิเวลาที่เขาไปแย่งน้ำ ก็พ้อตากับพ้อตัว ก็สองฝ่ายสองรัฐ แล้วน้ำมานี้ก็พยายามจะแย่งน้ำเพื่อใช้ทำนาไง พอพระพุทธเจ้ารู้ เห็นไหม ไปนั่งขวางไว้เลย กองทัพยกมานั่ง เวลาคฤหาญเข้ามา ก็บอกว่า

“น้ำกับชีวิต.. อันไหนมีคุณค่ามากกว่ากัน”

ไอ้ที่รบกันก็บอกว่า “ชีวิตมีคุณค่ามากกว่า” ก็เลิกกันไป

ทีนี้พอลกลับไปแล้วมันไม่มีจะกิน ด้วยความกดดันก็ยกทัพมาอีกแล้ว พระพุทธเจ้าก็ไปนั่งขวางอีกแล้ว “น้ำกับชีวิต.. อันไหนมีคุณค่ามากกว่ากัน”

“ชีวิตมีค่ามากกว่า” ก็กลับไป

ครั้งที่ ๓ ยกมาอีกแล้ว พระพุทธเจ้าไม่ไป หมดทั้งสองฟากเลย.. แหกหมดเลย นี่ไงมันห้ามไม่ได้ไง กรรม ! เวลาถึงที่สุดแล้วนะก็รบกัน

เรื่องเวรเรื่องกรรมนี่นะมันเป็นวิทยาศาสตร์... วิทยาศาสตร์หมายถึงว่า เวลามันพัดไปมันวนไป มันจะไปตกในวาระอย่างนั้น.. วาระอย่างนั้น

แล้วนี่เขาถามปัญหาไปเดี๋ยวจะตอบอาทิตย์หน้า เราจะคุยอยู่ เด็กมันถาม แล้วมันพูดถึงบอกว่า “อุบัติเหตุหรือกรรม ! อุบัติเหตุหรือกรรม” เขาบอกว่ามันไม่ใช่กรรม มันเป็นอุบัติเหตุ กูก็บอกว่า “อุบัติเหตุนั่นล่ะคือกรรม !” ทำไมอุบัติเหตุมันต้องมาเกิดกับมีงละ ทำไมมันไม่เกิดกับคนอื่นล่ะ

อุบัติเหตุ นั่นแหละคือกรรม ! เพราะอุบัติเหตุ.. ถ้าเรามีสติมีปัญญาละ กรรมนี้แก้ไขได้ ถ้าเรามีสติ อย่างเช่นเวลาขับรถถ้าสติเราดี แคเราแว็บเดียวมันก็ผ่านจากอุบัติเหตุไปแล้ว เสียวินาทีละวินาที เว็บบ ! ลงแล้ว.. เว็บบ ! ไปแล้ว.. แล้วถ้าเรามีสติเห็นไหม เว็บบเดี๋ยวนี้เรากุมได้.. เว็บบเดี๋ยวนี้กุมได้ ไอ้เนี่ยมันแก้ไปได้ ! แก้ไปได้ด้วยสติ.. ถ้าแก้ไปได้ด้วยสติ แก้ไปได้ด้วยปัญญานี้มันแก้ไปได้

ฉะนั้นสิ่งที่ว่ามันเป็นกรรมนี้.. กรรมดี กรรมชั่ว มันแก้ไขได้ ที่ว่าแก้กรรมๆ ไอ้แก้กรรมที่ว่าไปแก้กรรมนี้เราไม่เชื่อเลยนะ เพราะแก้กรรมของพระพุทธเจ้าคือหลับตาเนี่ย.. พุทธโชนี้แก้กรรม เพราะเวลาที่สุกแล้วกรรมตามมาไม่ทันหรอก ใจนี้มันพ้นไปได้เลย แล้วถ้ามันแรงมา อย่างพระโมคคัลลานะนี่แรงมาก.. แรงมากเพราะฆ่าแม่ไว้ไง ที่พระโมคคัลลานะโดนทุบนี้เพราะกรรมมันแรง การฆ่าพ่อฆ่าแม่ เห็นไหม นี่เพราะกรรมของพระโมคคัลลานะ

ไอ้โฮ.. ฟังนี้ไม่ใช่ฟังนิยายนะ นี่เรื่องจริง แต่พวกเรานั้นคุ้นชินกับเรื่องชาดกก็เลยกลายเป็นนิยาย เป็นลูกคนเดียวไง.. เป็นลูกคนเดียว กับแม่ตาบอดเลี้ยงลูกอยู่คนเดียว ลูกก็รักแม่มาก แม่ก็รักลูกมาก ด้วยธรรมชาติของมนุษย์ใช่ไหม แม่ก็บอกว่าลูกเราต้องเป็นฝั่งเป็นฝา ก็พยายามจะไปหาภรรยาให้.. ลูกก็ไม่เอาๆ ไม่เอาๆ นะ แม่ก็รักลูกมากใช่ไหม ก็อยากจะให้ลูกเป็นฝั่งเป็นฝา ก็อุตส่าห์ไปหามาให้ เอาคนดีที่สุดนะ แม่ไปหานานี้เอาคนดีที่สุด พอมาถึงก็เห็นว่าแม่ตาบอดใช่ไหม พอได้ภรรยาภรรยาก็แบบว่าไม่อยากจะเลี้ยงแม่ ไม่อยากจะดูแล

พูดทุกวัน.. เพราะแม่ตาบอดใช่ไหม เวลาพระโมคคัลลานะไปหาของป่า กลับมาก็เอาข้าวที่จะป้อนแม่รอดไว้ บอกว่าคุณแม่ทำสกปรก เป่าทุกวันนะ ! เป่าทุกวัน เป่าจนที่ว่าแม่กับลูกนี้รักกันขนาดไหน ก็ตัดสินใจว่าตอนนี้เอาเลยนะ เอากันเถอะเนาะ บอกกับแม่ว่าจะพาแม่ไปเยี่ยมญาติ พอพาไปถึงกลางป่าใช่ไหม กลางป่านั้น โจรมันมากไง ก็บอกให้แม่ถือเชือกถม้า ให้ถือไว้แล้วตัวเองก็วิ่งลงไป แล้วบอกว่า “ไอ้โจรมา ! ไอ้โจรมา” ก็ตัวเอชนั่นแหละขึ้นมาทุบแม่

พอทุบไปๆ นะ พอทุบแม่ไปคือจะฆ่าไง ก็ภรรยาบอกว่าแม่นี้ยุ่งมาก ปัญหาเยอะมาก แล้วจะทำอย่างไรก็ทำไม่ได้ ก็เลยวางแผนพาไป พอไปถึงก็ให้แม่จับเชือกเอาไว้

แล้วทำเป็นว่าโจรปล้นแล้วก็วิ่งเข้ามาทูลเพราะแม่ตาบอดใจ จะมาฆ่าแม่ แต่ด้วยความรักของแม่ “โอ๊ย.. ลูกหนีไปนะ โจรมา” ใจ้ลูกก็ทูลอยู่ข้างหลังใจ ใจ้ด้วยความตาบอด ใจ้ด้วยความรักของแม่นะ.. “ลูกหนีไปให้ไกลเถยนะ อย่าเข้ามาโจรมันมา ไปนะ ! ไปนะ”

พอทูลไปนะ ใจ้คนมันคืออยู่โดยสันดานเดิมใจ พอมันทูลๆ ไปแล้วมันสะเทือนใจ กุจะฆ่ายังห่างเราอีก “ใจ้โจรถอย ! ใจ้โจรถอย” พอถอยไปเสร็จก็กลับมา ใจ้ลูกชายก็กลับมาหาแม่ “แม่เป็นใจ ! แม่เป็นใจ” แม่ไม่รู้เรื่องนะ ก็สงสารมากเพราะแม่รักจริง ก็พาแม่กลับ ที่นี้พอพาแม่กลับ พอกลับไปถึงบ้านก็ไปตายใจ

นี่ชาติหนึ่ง.. แต่ก็ตกรอกเวจิมหาศาลนะ แล้วก็ทำคุณงามความดีมา ก็มาปรารถนาเป็นพระโมคคัลลานะ กับพระสารีบุตรนี่ปรารถนามา สุดท้ายแล้วด้วยแรงปรารถนานะ...

พระพุทธเจ้า ! พระปัจเจกพระพุทธเจ้าต้องปรารถนา.. พระอัครสาวก ! พระผู้อุปัฏฐากต้องปรารถนา.. สาวก ! สาวกปกติเราไม่ต้องปรารถนา ทำดีทำชั่วมันกลับกัน แต่ถ้าแรงปรารถนานี้ต้องปรารถนาแล้วทำมากกว่า

พระพุทธเจ้านี้ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย.. ผู้อุปัฏฐาก อัครสาวกเบื้องซ้าย เบื้องขวาก็ต้องปรารถนา มันเป็นตำแหน่งของเขา เขาสร้างของเขามานะ ไม่ใช่พระพุทธเจ้าตั้งให้นะ เขาปรารถนา.. พอปรารถนาแล้วเขาสร้างของเขามา

พอสร้างของเขามา นี่เพียงแต่พอเราสร้างมาแล้วเวรกรรมนี้มันจะลงมา พระพุทธเจ้าพยากรณ์ว่า “เธอจะเกิดเป็นพระพุทธเจ้าที่นั่น.. องค์กรนั้น.. ชื่อนั้น.. สมัยนั้น” นี่คือพยากรณ์แล้ว พยากรณ์ก็เหมือนกับบล็อกร พอบล็อกขึ้นมาแล้วก็กลับไม่ได้ต้องค้นไป.. แต่หลวงปู่มันเรานี้ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าเหมือนกัน แต่พระพุทธเจ้ายังไม่พยากรณ์ ยังกลับได้ นี่สาวก เห็นไหม

ฉะนั้นพอปรารถนามา.. คำว่าปรารถนามา จะบอกว่า อู้ฮู.. ฆ่าแม่ ทำลายขนาดนั้นแล้วมาเกิดเป็นอัครสาวกได้อย่างไร ฆ่าแม่เนี่ยแบบว่าเป็นอนันตริยกรรมมา แต่คุณงามความดีก็ทำมา.. ทำมาปรารถนามาเป็นอัครสาวกได้ พอเป็นอัครสาวกแล้ว พอมาตรัสรู้เป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้า สุดท้ายแล้วนี่กรรม ! กรรมเก่า กรรมใหม่

เรื่องนี้มหัศจรรย์มาก เพราะเราศึกษามา เราชอบ.. เราศึกษาเรื่องนี้ แล้วมาพิสูจน์กันแต่ละภพแต่ละชาติ พอมาถึงสมัยพระพุทธเจ้าปั๊บ ก็มาเกิดเป็นพระสารีบุตร แล้วพอพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วก็ไปเป็นลูกเศรษฐี ก็ไปศึกษาก็ไปหาตัณขัย

เพราะว่าธรรมดาใจใหม่.. ปัญญาชนทั้งนั้นแหละ คนเก่งเงิ ต้องไปหาคนที่ม่ชื่อเสียง ทีนี้ตัณขัยเขามีชื่อเสียงก็ไปศึกษากับเขา พอไปศึกษากับเขาแล้ว “นั่นก็ไม่ใช่.. นี้ก็ไม่ใช่..” คือตัวเองมีวุฒิภาวะดีกว่า “ไม่ใช่ๆๆ แล้วมันไม่ใช่อะไรวะ..”

นี่เดี๋ยวนี้ก็สักแต่ว่าเงิ ปัจจุบันนี้ฉันก็สักแต่ว่า.. นี้ก็สักแต่ว่า.. ตัณขัยทั้งนั้นนะ ! ไม่มีปัญญา โง่เง่า ! เพราะพระพุทธเจ้าบอกเลย “ในศาสดาทั้งหมด ตัณขัยโง่ที่สุด” แต่ในทางโลกนะ ทางวิทยาศาสตร์เขาบอกว่าตัณขัยฉลาดที่สุด ในทฤษฎีของฝรั่งนะมันคิดอยู่ไอ้เรื่องที่ว่าฉันก็ไม่ใช่.. นี้ก็ไม่ใช่..

ทีนี้พอศึกษามาแล้วไม่ใช่ๆ ตัวเองมีวุฒิภาวะมากกว่า เฮ้ย.. ไม่ใช่วะ เพราะศึกษาจบแล้วไม่เห็นได้อะไร ก็นึกกันเงิว่า ถ้าใครเจอของจริงก็ให้มาบอก จนวันหนึ่งไปเจอพระอัสสชิ

“ไม่ใช่.. ไม่เห็น ไม่ใช่ ! พระพุทธเจ้าไม่ได้สอน ไม่เห็น ไม่ใช่เลย ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ.. เอ ฐมา ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้กลับไปแก้ที่เหตุฉัน ต้องทำลายเหตุ แล้วผลมันถึงจะเกิด ไม่ใช่ว่า ไม่ใช่ๆๆ”

ปั๊ง ! เป็นพระโศคานันเลย ไปบอกพระโมคคัลลานะก็มาเป็นพระโศคานันเหมือนกัน แล้วไปหาองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปหาองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจนเป็นพระอรหันต์

พอไปหาองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขณะที่เดินมานะ... นี่ตรงนี่ในพระไตรปิฎกเขียนไว้ แล้วสังคมโลกคิดเดียนมากกว่าเป็นวิทยาศาสตร์เงิ พอมาฉันยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์เลย พระพุทธเจ้าบอกเลยนะ “นั่น.. อัครสาวกเบื้องซ้ายเบื้องขวา เรามาแล้ว” แล้วพอสำเร็จแล้ว ก็แต่งตั้งให้เป็นอัครสาวกเบื้องซ้าย เบื้องขวา

หมู่สงฆ์นี้สะเทือนเลย บอกว่าพระพุทธเจ้านี่ล้ำเอียง ทำไมไม่ตั้งพระอัญญาโกณฑัญญะ ไม่ตั้งพระอัสสชิ เพราะบวชก่อน ไม่ตั้งลูกหัวปีเงิ ไปตั้งลูกคนเล็กๆ เขาดีเดียน

กันนะ พระพุทธเจ้าบอกไม่ใช่ ! ของๆ เขา ! เขาสร้างของเขามา พอตั้งขึ้นมา.. นี้เราจะบอกว่าทำไมถึงโดนทูป เพราะนี่กรรมมันย้อนมา

เสร็จแล้วพอพระสารีบุตร.. เพราะสมัยก่อนนะ ก่อนที่ศาสนาเราจะวาง มันมีศาสนาอื่นๆ อยู่แล้ว พวกพราหมณ์ พวกลัทธิอื่นๆ มันมีเต็มอยู่แล้ว แล้วพอพระพุทธเจ้าขึ้นมา เหตุผลมันคิดว่าก็กลับล้างกัน พระพุทธเจ้าจะบิณฑบาตตอนเช้านะ จะไปแะที่นี้ นะ ก็ไปคุยธรรมะกัน แล้วพระพุทธเจ้าชนะตลอด.. พระพุทธเจ้าชนะตลอด

นี่มันก็เผยแพร่ไปซะใหม่ มันก็มีพวกคหบดีต่างๆ ทีนี้พอกคหบดีต่างๆ เวลาจะยืนยันกันนี้พระโมคคัลลานะขึ้นไปบนสวรรค์ กลับมาบอกเลยว่า บ้านนี้ตายแล้วไปเกิดที่นั่นๆ พระพุทธเจ้าบอกใช่ๆ พอใช่แล้วมันชัดเจน สังคมก็ฮือขึ้นมา.. เขาก็คิดวางแผนกัน ว่าจะต้องลบล้างพุทธศาสนา ถ้าลบล้างพุทธศาสนาต้องทำใครก่อน ต้องทำผู้มีฤทธิ์ที่ว่าไปเอาข้างบนมาเป็นการยืนยันก่อน ก็วางแผนฆ่า.. นี่กรรมเก่า ! กรรมใหม่ !

พอวางแผนฆ่า ก็ให้จ้างนายหัวไม้ไปตี ไปทูป มาครั้งแรกก็เหาะหนี นี่มีฤทธิ์ไง.. ไอ้กรรมอันนั้นที่ทูปแม่ ไอ้สร้างคุณงามความดีมา คุณงามความดีทำให้ตัวเองมีฤทธิ์มีเดช เห็นไหม มีฤทธิ์เป็นรองพระพุทธเจ้า มานี้เหาะหนีได้หมดเลย ทีนี้พอมาครั้งที่ ๓ ก็เหาะหนี พอรู้ว่าเขาจะมาทูปก็เหาะหนีแล้ว ครั้งที่ ๒ มาเหาะหนีแล้ว ครั้งที่ ๓ มาพิจารณาว่านี่มันเรื่องอะไรวะเนี่ย อ้อ ! กรรมของเราเอง

อันนี้ย้อนกลับนะ.. ย้อนกลับมาเวลาเขามาค่าพระพุทธเจ้า ทำไมพระพุทธเจ้าไม่ใช้ฤทธิ์ทำเขาละ เวลาเขามาค่าพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าปล่อยให้เขาค่าทำไม... ฤทธิ์นี้มันมีนะ ! แต่พอทำอะไรไปแล้ว มันก็สร้างเวรสร้างกรรมต่อไป ฤทธิ์นี้เวลาใช้เขาใช้เพื่อประโยชน์ เขาไม่ได้ใช้เพื่อทำลายใคร มันไม่เห็นเหมือนฤทธิ์ทางโลกซะใหม่ แล้วเขามีฤทธิ์กัน แล้วเขาไปเอามาเพื่อทำลายกัน

แต่พระพุทธเจ้ามีฤทธิ์เอาไว้ทรมาณ เอาไว้แสดงให้เห็น เพื่อชักนำให้คนเปลี่ยนใจ เพราะการเปลี่ยนใจนี้ ถ้าเราไม่เปลี่ยนใจนะ.. ใจเราไม่เปลี่ยน ใจเราไม่แก้ไขนะ เราแก้ไขไม่ได้หรอก แสดงให้เห็นเพื่อให้เราปรับอุมคติ แต่ถ้าเอาฤทธิ์มาแสดง เอาฤทธิ์มาทำลายคนนี่นะ มันก็ทำลายตายเปล่า เพราะมันไม่ได้ปรับอุมคติไง มันโดนทำลายให้

ตายไปซะใหม่ แต่ถ้าแสดงฤทธิ์ให้เห็นนี่.. “ไอ้โฮ ! ไอ้โฮ ! ไข่เว้ย !” อย่างนี้มันเปลี่ยนเห็นใหม่ ฤทธิ์ของพระพุทธเจ้าใช้อย่างนี้ ไม่ใช่ทำลายใคร

ที่นี้พระโมคคัลลานะก็มีฤทธิ์มาก.. มีฤทธิ์มากแต่ไม่ทำลายเขา มีฤทธิ์มากนะแต่นั่งให้เขาทุบตายนะ.. เพราะอะไร เพราะใจยอมรับว่ามันเป็นกรรมของเรา เราทำแม่เอาไว้เห็นใหม่

มันมีเหตุมีผลทุกอย่างเลย ! แม้แต่ตัวเองจะโดนเขาทุบตาย แล้วพอเขาทุบตายไปแล้วนะ.. เวลาเราศึกษาเรื่องนี้เราซึ่งมาก ไอ้พวกเราโดนทุบตายนะ พอโดนทุบทีเดียวก๊ก็เจ็บตายแล้ว โดนทุบทีหนึ่งก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว แต่พระโมคคัลลานะปล่อยให้เขาทุบตายนะ พอตายไปแล้วนะ ด้วยฤทธิ์ของท่าน ท่านรวมร่างเข้าให้เป็นปกติ แล้วเหาะไปหาพระพุทธเจ้า ไปลาพระพุทธเจ้าก่อน ด้วยความผูกพัน พระพุทธเจ้าบอกว่า “สมควรแก่เวลา.. สมควรแก่กรรมของเธอ”

พอลาเสร็จแล้วนะพระพุทธเจ้าให้เทศน์ก็เทศน์ เหาะ.. แสดงฤทธิ์.. แล้วก็เหาะกลับมาที่เก่านะ แล้วคลายฤทธิ์ออก ไอ้ที่รวมร่างเข้ามาเป็นพระโมคคัลลานะแหละ เหมือนเดิม แล้วพระพุทธเจ้ามาเก็บเผาเอง...

นี่เราจะเทียบว่าใจ... ใจของพระอรหันต์ เห็นใหม่ มันโดนทุบจนตายไปแล้วมันไม่ตกใจ ไม่หวั่นไหว ไม่มีสิ่งใดเลย สามารถรวมร่างกายนี้กลับไปลาพระพุทธเจ้าได้ด้วยใจที่เป็นปกติ คือการเกิดและการตายมันไม่กระเทือนหัวใจจริงๆ เลย ไอ้พวกเรามีอะไรหน่อยเดียวก๊ก็ไหว ไอ้โฮ.. จะเป็นจะตายแล้ว นี่เทียบดูใจสิ.. เรื่องของกรรมมันมาขนาดนั้น

จะนั้นอย่างของเรานี้มันจะมีมากมีน้อย.. ทุกคนมี ! อยู่ที่ว่ามีมากหรือมีน้อย ถ้าคนมีน้อย.. ประสาเรานะ ว่า ๕๐-๕๐ กิ่งๆ มา ถ้าคนดีมันก็ดีสุดๆ ไปเลย คนเลวก็เลวซัดๆ ไปเลย ไอ้กิ่งๆ นี่ไอ้โฮ.. จะต้องลงทุนลงแรงเยอะหน่อย เพราะมันไม่ค่อย.. มันไม่ค่อยเชื่ออะไร แล้วมันก็ไม่ค่อยมั่นใจอะไร แล้วมันก็เลยไปครึ่งๆ กลางๆ อยู่อย่างนี้

จะนั้นนี่มันเวไนยสัตว์ ในบัว ๔ เหล่าเขาบอกไว้ เวไนยสัตว์คือเป็นกลาง กิ่งๆ แต่มีโอกาสไปได้ ถ้ามีโอกาสไปได้นี้มันต้องถูไถ มันต้องจริงจัง

นี่กรรม ! สิ่งที่มีน้กระทบมาอย่างนี้แล้ว เพียงแต่เราต้องควบคุม ของเรา ไม่อย่างนั้นนะ ของเราอยู่ที่วัดนี้ ถ้ามันมีใครมาเราก็ดู ถ้าใครมาแล้วไม่ค่อยฟังหรือไม่มีเหตุผล ก็ต้องให้เขาไป เพราะมันเป็นแบบอย่างไง แต่พอเราอยู่กันอย่างนี้บิ๊บบันมีครูบา อาจารย์ เราเคยอยู่ที่นี้ บางอย่างถ้าเราตัดสินใจได้ก็ตัดสินใจ ถ้าตัดสินใจไม่ได้หรือทำไม่ได้ มันไม่ใช่หน้าที่ไง เพราะเราไม่มีอำนาจพอไง อำนาจมันเป็นของเจ้าอาวาส เป็นของผู้นำ ถ้าบางอย่างมันอยู่ที่ผู้นำ ถ้าผู้นำมีวินิจฉัยอย่างนี้ เห็นอย่างนี้ แล้วเราจะทำอย่างไร

นี่พูดถึงว่าเราอยู่ในสังคมที่เราจะตัดสินใจอะไรไม่ได้ ถ้าเราจะตัดสินใจได้ก็ตัดสินใจในความคิดเรา ลงใจ.. ลงปิดหูปิดตา ปิดหูปิดตาแล้วไปปฏิบัติของเราตัวเอง ไม่มีใครที่ไม่มีการมหรือก แล้วเวลามีกรรมก็ต้องพูดอย่างนี้ ดูเวลาหลวงตาท่านพูด เห็นไหม “ไม่ได้ว่าพวกนี้หรือก ว่าไอ้พวกฝั่งลาวนั่นนะ” เพราะไม่ให้กระเทือนใจใจ ไอ้ที่พูดนี้พูดยกเหตุผลมาทั้งหมดเลย แล้วก็มาวัดที่ใจเรา

มันเป็นการเปรียบเทียบ ถ้าพูดถึงว่าโดยเฉพาะ โดยตรงมันก็ไม่ฟัง หรือฟังแล้ว มันก็มองไม่เห็น ถ้ามันมองเห็นอย่างนี้บิ๊บบัน แล้วเราไม่ได้เป็นอย่างนั้น.. เราไม่ได้เป็นอย่างนั้น แต่ ! แต่มันซับซ้อนมาเยอะมาก.. ใจนี้แปลกมาก มันซับซ้อนมาเยอะมาก แต่ละภพแต่ละชาติ

ใครจะปฏิเสธว่ามีหรือไม่มีมันเรื่องของเขา มันเทียบได้กับจริตนิสัยนี้แหละ เวลา มันเทียบมา “ทำไมชอบอย่างนี้.. ทำไมไม่ชอบอย่างนี้” มันไม่ใช่แค่เรื่องอาหารเท่านั้นนะ อาหารนี่เลือกไว้เหมือนกัน รสชาติก็ไม่เหมือนกัน กินก็ไม่เหมือนกัน

ความชอบใจ ! ความชอบของใจ อะไรถ้ามันถูกใจขึ้นมาแล้วมันบิ๊บบัน ! เลยนะ แต่ ถ้าไม่ถูกใจนะ แหม.. มึงเฮ้ย อึดอัด ! แล้วไม่ถูกใจเราแต่ถูกใจเขาเนี่ย ชอบไม่เหมือนกัน.. ไม่ถูกใจเราเลยแต่ไอ้มันชอบ อู้อู.. ต้องเห็นทุกวันนะ เขาชอบ เราไม่ชอบ ทำอย่างไรล่ะ ฉะนั้นเรื่องกรรมมันถึงมหัศจรรย์

อินโดย ! คำว่าอินโดยคือว่ามันต่อเนื่องกันไม่ได้เลย ไกลกันขนาดนั้นนะ มันถึงเข้าใจเพราะนี่มันเกิดมาเยอะ แล้วไม่ใช่จะถูกหรือจะผิด เฮ้อ.. เทียบกับเรานะ เอาเทียบกับเราชาตินี้เป็นอย่างนี้ แล้วเราคิดว่าในสมัยยุคน้ำแข็ง เราเป็นคนใดคนหนึ่งในยุค น้ำแข็ง แล้วกับยุคนี้ เราเทียบชีวิตกันสิ แล้วคิดว่าไม่เกิดหรือ ถ้าสมัยยุคน้ำแข็ง ยุคโลหะ

เราเป็นคนเถื่อนคนโบราณ กับเราตอนนี้ แล้วเราเทียบถึงชีวิตเราต้องการอย่างนั้นใหม่ กับปัจจุบันเนีย แล้วเราจะต้องการอะไรต่อไป เราจะทำอย่างไรต่อไป เทียบชีวิตอย่างนี้สิ

ไอนี้เรารู้ไม่ได้เลยว่าเราเกิดเป็นใคร แต่ถ้าคนที่เขารู้ได้เขาเห็นนะ เราเคยเป็นอย่างนี้.. เราเคยเกิดเป็นอย่างนี้.. เราเคยเกิดเป็นอย่างนี้ พระพุทธเจ้าใช้คำนี้นะ เวลาพระพุทธเจ้าพูดว่า “เราเคยเป็นพระเวสสันดร แต่พระพุทธเจ้าไม่ได้เป็น” เพราะอะไร เพราะธาตุที่เป็นพระพุทธเจ้าคือพระพุทธเจ้าใช้ใหม่ แต่เราเคยเป็นคืออดีต

นี่ก็เหมือนกัน เราเคยผ่าน.. แต่ตอนนี้มันอยู่นี่เว้ย ! ตอนนี้เราอยู่นี่ พอนั่งอยู่นี่ แม่ อันนั้นไม่เอา จะเอาอันนี้ แต่มันเป็นมาแล้ว แล้วอนาคต.. มันเป็นมาแล้ว ถ้ามันไม่เป็น อย่างนั้นจะไม่มีที่นี้ แล้วถ้ามันมีที่นี้ ถ้ามันเป็นเหมือนกันหมด ก็เหมือนกับ เราเปรียบถ้า มันเป็นวิทยาศาสตร์ทั้งหมดใช้ใหม่ โดโยต้ารุ่นใดก็แล้วแต่ก็ต้องเหมือนกันหมด

ลูกของพ่อแม่คนหนึ่งก็ต้องเหมือนกันหมด เพราะพ่อกับแม่คือโรงงานผลิต ลูก ออกมาต้องเป็นโดโยต้าเหมือนกัน รุ่นเดียวกัน เหมือนกัน นิสัยต้องเหมือนกัน ผู้ชายต้องเหมือนผู้ชาย ผู้หญิงต้องเหมือนผู้หญิง ไอนี้โดโยต้าออกมาแต่เครื่องอะไรไม่รู้ โดโยต้า นะแต่เครื่องมันใช้อะไรไม่รู้

ใจของมันไง ! แล้วเราอาศัยพ่อแม่เป็นแดนเกิด แต่จิตใจเป็นของเขา พ่อแม่นี้เป็นแดนเกิดนะ.. ในปัจจุบันพ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก พ่อแม่มีบุญมีคุณมาก เพราะชีวิตนี้เราได้มาจากพ่อแม่ แต่อันนั้นเป็นเรื่องของปัจจุบัน แต่จรดนิสัยที่มันดีมาต่อกันมันก็ดี ถ้ามันมีปัญหาขึ้นมา มันก็จะมีปัญหา ทีนี้ถ้าเรามีปัญหา แล้วเรามาศึกษาธรรมะนี้เราจะแก้ตรงนี้

ไอ้ที่เราพูดได้ก็เพราะอย่างนี้นะ เมื่อก่อนยังไม่รู้ได้ขนาดนี้ ในบ้านเราก็มมีปัญหา นะ เรากับพ่อแม่จะมีปัญหา ที่มันมีปัญหาเพราะวัยไง เรามั่นคนแบบว่ามันจะไปให้ได้ แต่คนโบราณเขาคิดประสาเขา อู้อู... ความคิดมันขัดแย้งกันพอสมควร

แต่มันคืออย่างหนึ่ง.. คืออย่างหนึ่งคือว่าเรามาทางนี้ไง แล้วเวลาเขาจะรู้หรือไม่รู้ก็แล้วแต่ เพราะผลงานของเขา ! ผลงานของเขาคือสมบัติของพ่อแม่ไง.. ผลงานของเขา คือสมบัติของเขา แล้วสมบัติของเขานี้มันทำประโยชน์ไฉ่ เขาจะรู้หรือไม่รู้.. เขาจะรู้หรือไม่

รู้ แต่สมบัติของเขานี้มันเข้ามาเป็นประโยชน์ คือเขาได้เต็มๆ ว่าอย่างนั้นเถอะ เขาจะรู้หรือไม่รู้เขาก็ได้ของเขาไป

โยม : เอ๊ะ... ท่านอาจารย์คะ อย่างพระโมคคัลลานะ แม่ของท่านเป็นแม่ของพระอรหันต์มาตั้งหลายชาตินะคะ แล้วทำไมชาติที่เป็นแม่ของพระโมคคัลลานะที่เกิดเป็นหนอน โยมไม่เข้าใจเลย

หลวงพ่ : มันก็ย้อนกลับมาถึงแม่ของพระสารีบุตร แม่ของพระสารีบุตรนะลูกเป็นพระอรหันต์ทั้งห้องเลย ! พระสารีบุตร.. พระจุนทะ.. พระเรวัตตะ ๗-๘ องค์นะเป็นพระอรหันต์หมดเลย พระสารีบุตรพอเป็นพระอรหันต์แล้วนี่พระสารีบุตรมีปัญญามาก

ธรรมดาแล้วพระบวชไม่ได้ถ้าพ่อแม่ไม่อนุญาต เพราะตั้งแต่สามเนรราหูไล่ไหม พระสารีบุตรก็เลยบอกท่ามกลางสงฆ์ ประกาศท่ามกลางสงฆ์ว่า “ถ้าน้องผมจะบวชทุกคนให้บวชได้ เพราะแม่ผมเป็นมิจฉาทิฎฐิ” เห็นไหม

พระเรวัตตะแอบบวช แม่ก็ต่อต้านนะ เหมือนกับคู่อาฆาตกันมาเลยนะ พยายามจะเอาลูกไว้ให้หมดไม่ให้บวช เพราะเป็นอินดูเป็นพราหมณ์ ทีนี้ก็จับพระเรวัตตะไปแต่งงาน อินดูเขาแต่งงานตั้งแต่เด็กๆ ๗ ขวบ ๘ ขวบจ้งแต่งแล้ว.. จับไว้ไม่ให้ไปบวช

นี่ไม่ให้ไปบวช ให้ไปแต่งก็ไปแต่ง พอแต่งกลับมา.. พระเรวัตตะก็ฉลาดมาก เด็กๆ นะ ไปถึงก็บอกให้คนเขาห้ามเกี่ยวมา อินเดียนี่เขามีฐานะ พอบอกว่าจะปีศาจจะก็จอด ลงไปปีศาจแล้วก็กลับ.. ทำอย่างนั้นหลายหนนะให้เขาไว้ใจก่อน พอไปถึงข้างทางแล้วก็บอกว่าจอด พอลงไปทำธุระเสร็จแล้วขึ้นมาก็นั่ง ก็ห้ามมาเรื่อยๆ คำนวณจนไปข้างหน้าเจอพระเิง พอลงจากนั้นครั้งสุดท้ายแล้วไปเลย ขอบวชเลย พอบวชเสร็จพ่อแม่ก็ซ็อก พ่อแม่ก็เจ็บช้ำมาก

เจ็บช้ำมากนะ ! เพราะอะไร เพราะด้วยความผูก จะเอาชนะกับลูกเิง จะดึงลูกกลับมาที่คนละศาสนา พอสุดท้ายนี้พระสารีบุตรจะตาย.. ทีนี้พอจะตายนะก็ห้วงแม่เิง ห้วงแม่ว่าแม่เรานี้เป็นมิจฉาทิฎฐิ พี่น้องเราเป็นพระอรหันต์หมดเลย แม่ยังเป็นมิจฉาทิฎฐิ

อยู่ อยากให้พระพุทธเจ้าไปสอนก็สอนไม่ได้ พระสารีบุตรก็กำหนดดู พอกำหนดดูแล้วก็
อ้อ.. ต้องเราเองไง

พอจะตายก็ไปลาพระพุทธเจ้าว่าจะตาย พอจะตายแล้วก็กำหนดว่าแม่เรานี้ใครจะ
แก้.. แล้วเวลาเราจะหมดอายุเมื่อไหร่ กำหนดดูวันนี้.. พຼືงนี้จะตาย ไปลาพระพุทธเจ้า
พอลาพระพุทธเจ้าเสร็จก็กลับบ้าน นี่ฟังนะ ! เห็นลูกชายเดินมา “อ้อ.. ลูกเรานะ คงจะ
มาสึกแล้วแหละ บวชตั้งแต่หนุ่มจนแก่ เห็นไหมทุกข์ตายท่าเลย คงจะคิดถึงบ้าน จะมา
สึกที่บ้าน” ยังคิดอย่างนั้นนะ !

นี่ก็เดินเข้าไปที่บ้านไปหาแม่ไง เสร็จแล้วแม่เป็นมิจชาติภูฏิกิไม่พูดกับแม่นะ ก็
เข้าไปห้องเก่าที่ตลอดใจ จนคืนนั้นก็ไปนั่งอยู่ในนั้น... นี่พรหมณ์ไง พอนั่งอยู่ในนั้นบ๊
หัวค่ำเทวดาก็มาอุปัฏฐากแล้วแสงมันพุ่งมาไง มีแสงพุ่งเข้ามาเลย แม่ก็อู้สู.. เปิดเข้าไปหา
ในห้อง

“ลูกๆ ไครมา”

“เทวดามา”

ก็ยังเฉยนะ ไปจนถึงเที่ยงคืนแล้วพรหมมา เพราะอินดูเขาถือพรหมมาก พอ
พรหมมา เพราะพรหมแสงมันใหญ่กว่า แล้วยมันพุ่งเข้ามาในห้องไง พรหมก็มาอุปัฏฐาก
พระสารีบุตร แม่ก็เข้าไปอีก

“ลูกๆ ไครมานะ”

“พรหม ! พรหม ! พรหมมาอุปัฏฐาก”

“อู้สู !” เพราะเขาไหว้พรหม เขาบูชาอยู่ แล้วพรหมนี้มาอุปัฏฐากลูกกูเนี่ย อู้สู.. ลูก
กูใหญ่ขนาดไหนเนาะ ก็ชกอะใจ เห็นไหม

พอเริ่มอะใจ.. ก็เพราะอะใจนี้แหละพระสารีบุตรนะบอกว่า “แม่ ! พรหมนี่นะ
เป็นคนถือบาตร เป็นคนเช็ดบาตรพระพุทธเจ้านะ ! ไ้อ้ที่แม่เคารพบูชากันอยู่นั้นนะเด็ก
อ้อมบาตร.. พระอินทร์นี่เด็กล้างบาตรพระพุทธเจ้า !”

อู๋.. ชักได้คิดนะ พอได้คิดแล้วขึ้นเลย “พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ.. รัตนตรัย” พอขึ้นปั๊บ โอ้โฮ.. แม่ปึ้งเลย เป็นพระโศดาบัน ! เห็นไหม นี่พอฟังแล้วนะ พอตอนสุดท้ายมาพลิกเลย “โอ้โฮ.. ลูกไม่รักแม่ ! ลูกไม่รักแม่ ถ้าลูกรักแม่ลูกต้องบอกแม่มาตั้งนานแล้ว... ลูกไม่รักแม่...” เมื่อกี้ยังบอกจะมาสักอยู่เลย หัวใจคนมันพลิก.. ใจคนนี่พลิกยากมาก..

ฉะนั้นที่โยมบอกว่าแม่พระโมคคัลลานะไปเกิดเป็นหนอนนี่ใช้อยู่ ! อย่างเวลาลูกของเรา เราเลี้ยงลูกของเราด้วยดี แต่ทิวี่มานะระหว่างลูกกับแม่ พ่อแม่กับลูกนะ ลูกไปแก้พ่อแก้แม่นี่หายากมาก ! หายากมากๆ เลย” อู๋.. ก็กูเบ่งมึงมา ! มึงจะมาสอนอะไร” ไม่มีทางหรอก ! ทิวี่มันมี.. พอทิวี่มันมีอย่างนี้แล้วนี่ทิวี่ของเขา เห็นไหม แล้วถ้าทิวี่มันเกิดแล้วทำอะไรละ เกิดเป็นอย่างนั้นมันก็เป็นอย่างนั้น การเกิดและการตายมันอยู่ที่เวรที่กรรมนั้นละ

โยม : แล้วทำไมวาสนาเป็นถึงแม่พระอรหันต์

หลวงพ่ : วาสนาสี ! แต่กว่าจะได้มามันก็มีของมัน เป็นแม่พระอรหันต์.. แต่ถ้าตัวเองเป็นพระอรหันต์นี่ดีกว่า

(ผู้ฟังหัวเราะ)

เราไม่เถียงนะเพราะอะไรรู้ไหม เพราะเวลาเขาบอกว่า “เกิดเป็นผู้หญิงยาก ! เกิดเป็นผู้หญิงยากเนี่ย” เวลาถ้าเราจับตรงนี้ปั๊บนะ แล้วเวลาเรารู้จริงนะมันจะอยู่ในร่องในรอย อย่างเช่นเวลาเราเกิดเป็นผู้หญิง เป็นทุกข์เป็นยาก แม่ของพระพุทธเจ้านี้ต้องปรารถนา อย่างที่ว่าปรารถนานั้นละ ไม่ใช่ว่าธรรมดาแล้วเราจะคลอดพระพุทธเจ้าได้ ไม่มีสิทธิ์ ต้องปรารถนามาเป็นแม่พระพุทธเจ้า แล้วพอคลอดพระพุทธเจ้าแล้วก็ตาย แล้วพระพุทธเจ้าก็ขึ้นไปเทศน์เอา

ต้องปรารถนานะ บางคนเป็นผู้หญิง เขาจะบอกว่าเป็นผู้หญิงนี้เกิดมามีกรรม.. มันมีกรรมมันมีเวร นี่เราจะบอกว่าจะจริงๆ แล้วมันไม่มีผู้หญิง ผู้ชาย ถ้ามันมีผู้หญิง ผู้ชายตายตัวนะ พระอานนท์เป็นผู้ชายไม่ได้..

ผู้หญิง-ผู้ชายนี้ความจริงไม่มี.. มันมีจิตเป็นกลาง แต่ด้วยความปรารถนา ด้วยความชอบของแต่ละคนจะอยากเป็นผู้หญิงหรือเป็นผู้ชาย แล้วอย่างพระอานนท์ เห็นไหม เป็นผู้หญิงมาก่อน แล้วไม่ชอบเป็นผู้หญิงก็ปรารถนามาเป็นผู้ชาย ก็เปลี่ยนมาเรื่อยๆ เมื่อ ๕๐๐ ชาติก็มาเป็นผู้ชาย

เราบอกผู้หญิงจะเป็นผู้ชายก็ได้.. ผู้ชายจะเป็นผู้หญิงก็ได้ แต่ถ้าเป็นผู้หญิงก็คือผู้หญิง ผู้ชายก็คือผู้ชาย แต่มันออกมาแล้วใช่ไหม มันเป็นสิ่งสมโลก เป็นสมมุติ แต่จริงๆ แล้วนี่จิตมันเป็นกลาง ฉะนั้นพอบอกว่าเป็นผู้หญิงแล้ว ผู้หญิงก็น้อยใจ.. ผู้ชายก็น้อยใจ ! (ผู้ฟังหัวเราะ) ผู้ชายก็จะเป็นผู้หญิงกันนะ ...

กรณีอย่างนี้เขาเถียงกัน เราเห็นมาอย่างนี้เยอะ แล้วเรามองข้ามไปแล้วไง เขาไปเถียงกันว่า “ทำไมไม่บวชภิกษุณี.. ทำไมบวชแม่ชีไม่ได้” เราบอกว่าเราไม่เถียงกันเรื่องถ้วยชามหรือ เราเถียงกันเรื่องอาหาร

เรื่องผู้หญิง ผู้ชายนี้มันเหมือนกับภาชนะ เหมือนกับถ้วยชาม แต่ธรรมะนี้เปรียบเหมือนอาหารในถ้วยชามนั้น แล้วเราไปเถียงไปแย้งกันที่ภาชนะ ว่าภาชนะใครดีกว่ากัน แต่ในถ้วยชามเราไม่มีอาหารเลยเนี่ย ไร้สาระน่าดูเลย.. ภาชนะจะเป็นอย่างไรก็ช่างมันโวย ! แต่ให้เรามีอาหารเต็มภาชนะนั่นก็พอใจ.. ใช่ไหม

ไอ้นี้ก็เหมือนกัน เราปฏิบัติแล้ว ธรรมนี้มันไม่ปิดกั้นใคร ธรรมไม่มีหญิงไม่มีชาย ถ้าเราปฏิบัติธรรมได้ธรรมแล้วนะ ไอ้ภาชนะมันจะมีประโยชน์อะไร ไอ้สมมุติข้างนอกมันจะมีประโยชน์อะไร แต่เราไปติดกันที่สมมุติใจ ไอ้ฉันเป็นอย่างนี้.. ไอ้ฉันเป็นอย่างนี้.. เเถียงกันนะ มึงดีกว่ากู.. กูดีกว่ามึง.. ก็เพราะดีกว่ามันถึงโง่โง่ ! ถ้าไม่มีใครดีกว่า มันก็ไปได้ใช่ไหม เพราะไอ้ดีกว่านั้นแหละถึงทำให้มึงโง่

โยม : หลวงพ่อคะ พูดถึงเรื่องกรรมเมื่อกี้คะ ถ้าเราคิดบวกกับคนๆ หนึ่ง แล้วเขาจะคิดบวกหรือไม่บวกกับเราก็แล้วแต่

หลวงพ่อ : ใช่!

โยม : แล้วใจมันยึดมาก ! ใจมันยึดๆๆ ทำอย่างไรมันก็ไม่ยอมปล่อยค่ะ หลวงพ่อ หลวงพ่อมีอุบายไหมคะ

หลวงพ่อ : ปล่อยรียังละ !

โยม : ยังค่ะ

หลวงพ่อ : ไม่ยอมปล่อย.. เราก็ไม่ต้องไปปล่อยที่นั่น ! ไม่ยอมปล่อย.. เราถามใจมันถามใจนะ พุคกับใจนะ “มึงกับกูนี้ใช้เวลาพิสูจน์ สิ่งที่เราคิดนี่จริงหรือเปล่า” แล้วถ้าเรายึดเขาเราก็ดูเขาไป เราก็ดูเขาไว้ เราไม่ปล่อยเขาแน่ เพราะปล่อยหรือไม่ปล่อย เขาก็เป็นเขา เราก็เป็นเรา แต่มันสุขทุกข์อยู่ที่เรา สุขทุกข์เพราะใจนี้มันไปยึด

ถ้าสุขทุกข์อยู่ที่ใจนี้มันไปยึด.. แล้วถ้าเขาไม่เป็นอย่างที่เรารารถนา ไม่เป็นอย่างที่เราปรารถนา เราก็ทำดีของเราไปนั่นแหละ แต่เราก็ไม่ต้องไปเป็นจี๊เข้าเขา คือเราก็ไม่เป็นที่สาธยายเราเองใจ เราถึงบอกว่า “กิเลสเท่านั้นที่ทำลายเรานะ ! ไม่มีใครทำลายเราเลย กิเลสเราเองทำลายเราเอง ทิฐิมานะเราทำลายเราเอง”

ความคิดก็เป็นทิฐิอันหนึ่ง ! ทิฐิว่เราต้องการอย่างนี้ เราทำมาอย่างนี้ เพื่อปรารถนาอย่างนี้ ให้สมกับความคิดของเรา เพราะเรามีแรงปรารถนาอย่างนี้.. นี่ทิฐิของเรา กิเลสของเรา มันเหยียบเราแล้ว มันฆ่าเราแล้ว ! ไม่ใช่เขา ! ไม่ใช่เพื่อนที่เราไปยึดเขาฆ่าเรา ไม่ใช่เพื่อนที่เรายึดเขาทำลายเรา ทิฐิเรานี้แหละทำลายเรา !

ทิฐินี้ทำลายเรานะ พุคกับทิฐิเรา มึงกับกูพิสูจน์กัน ! มึงกับกูพิสูจน์กัน ทำไปอย่างนี้แหละ พอทำไปอย่างนี้แล้วสิ่งที่เราปรารถนา มันจะแสดงตัวของมันเอง โดยธรรมชาติของมันเอง ถ้าสิ่งนั้นผลวิบากหรือผลที่มันเป็น มันจะมาบดล้างทิฐิเราเองใจ “กูบอกมึงแล้วมึงไม่เชื่อกู เห็นไหม ! กูบอกมึงแล้วมึงไม่เชื่อกู เห็นไหม” มันจะปล่อยด้วยเหตุผลนี้ ! มันจะปล่อยด้วยปัญญาของเรา มันจะไม่ปล่อยด้วยเป้าหมายนั้น มันจะปล่อยด้วยทิฐิของเราเองนี้ !

ถามมัน ! ถามมัน “มึงกับกูนะ.. เวลาพิสูจน์มึงดูให้ดีนะว่าจะเป็นอย่างที่มึงคิด นี่มึงดูให้ดี” แล้วดูเวลาพิสูจน์กัน แล้วพอผลมันออกมาจะ “กูบอกมึงแล้ว ! กูบอกมึงแล้ว มึงไม่เชื่อกู” เห็นไหม กุยกับมัน ! ปัญญาของเราเราต้องตาม

มันเป็นหมดละ.. แล้วพออย่างนี้ละ แล้วคนที่ปรารถนาดีกับเรา แต่ทีนี้มันต่อต้าน แล้วเอาเวลานั้นละพิสูจน์ว่าเขาดีกับเราจริงๆ มึงไม่เชื่อ ! มึงไม่เชื่อ ! ไอ้คนที่ดีกับมึงนี่มึงไม่เชื่อ ไอ้คนที่ร้ายกับมึงนี่มึงเลือกไปเชื่อเขา คุยกับมัน ! คุยกับมัน ! แล้วทำสัญญากับมันไว้.. ทำสัญญากับมันไว้ แล้วดูเวลาพิสูจน์

เราไม่ต้องไปแก้ที่ใคร.. เราแก้ที่ไหนไม่ได้ เราไปแก้ที่เขาไม่ได้ เราไปแก้ที่ใครไม่ได้หมดเลย เวิร์กกรรมของเขา ความเห็นของเขา ทิฐิของเขา เราจะแก้ที่ใจของเรา “อตตา หิ อตตโน นาโถ.. ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน” ตนเท่านั้นเอาชนะหัวใจของตน ไม่มีใครเอาชนะหัวใจคนอื่นได้ แล้วสิ่งนี้มันเกิดที่หัวใจของเรา

อันนี้เราคิดบวก.. คิดบวกว่านี่มันเป็นงานของเรา คนที่เขาถาวรานี้เขาไม่มีงานทำ .. ไม่มีงานทำคือว่าเขาทำอะไรไปแล้วมันเลื่อนลอย เขาจับประเด็นไม่ได้ แต่ที่นี่มันมี มันเป็นประเด็น มันเป็นเรื่องที่เราจับได้ จับใหม่.. จับ แต่ความจับนี้จับเพราะอะไร จับเพราะมึงโง่ ! พิสูจน์กัน พิสูจน์กัน ความจับนี้แหละ แล้วพอมึงฉลาดขึ้นมาละ คุย ! โง่ฉิบหาย ! โง่ฉิบหายแล้วมันก็ปล่อย เห็นไหม นี่งานของเรา.. เรามีงานทำ !

เป็นอย่างนี้ทุกคน นี่เวิร์กกรรมมันเป็นอย่างนี้ ไม่มีใครทำอะไรเราเลย.. ไม่มีเลย ! หัวใจทำเองใจ จับก็จับเอง ถ้ามันรื่นเรียงอาหาญ สุขมันก็สุขเอง ไม่มีที่สิ้นสุดหรอก ! นี่ศาสนาพุทธสอนอยู่ที่นี้ อุปลุกฐากหัวใจของเรา คือดูแล้วทำมัน พิสูจน์กับมัน.. สิ่งที่เขาคิด ถ้าเราคิดบวกกับเขา เขาไม่เป็นตามเรา.. เราคิดลบกับเขา เขาก็ดีกับเรา นี่พิสูจน์กัน !

สังขธรรม ! ธาตุก็คือธาตุ น้ำก็คือน้ำ น้ำมันก็คือน้ำมัน ธาตุใดก็เป็นธาตุนั้น.. ความดี ! ธาตุของดีก็คือดี ธาตุของชั่วก็คือชั่ว แต่เพราะมึงตาบอด ! มึงไปเห็นความชั่วเป็นความดี เห็นความดีเป็นความชั่ว เพราะมึงโง่เอง ! มึงมันตาบอดเอง ! พอมึงตาบอดเอง แล้วนี่มึงฉลาดได้หรือยัง

สิ่งใดมันครอบคลุมใจอยู่ ทิฐิมันครอบคลุมใจอยู่.. พอเราฉลาดขึ้นมามันก็คลาย ทิฐิอันนั้นออกมา น้ำมันปล่อยออกมา ถ้ามันปล่อยได้ เห็นไหม

โยม : มันปล่อยได้ไม่กี่ครั้งกะหลว่งพ่อ

หลวงพ่ : ขอให้ม่ครั้งเดียว มีครั้งที่ ๑ มันจะมีครั้งที่ ๒ ครั้งที่ ๓ ครั้งที่ ๔ ถ้ามันเริ่มปล่อยนะถูกต้องแล้ว ถ้ามันไม่ปล่อยเลยสัก ถ้ามันปล่อยได้แล้วนะหนึ่ง แล้วเราก็พิจารณาของเราไปเรื่อยๆ เราไม่ต้องไปยุ่งกับเขา เราไม่ต้องไปทำให้เราเสียเวลากับเขา เราคิดของเรา แล้วเราดูเวลาเรา อย่างนี้เขาเรียกพิสุจน์

นี่เวลาพิจารณากาย ! เวลาพิจารณาภวะ พอเวลาจิตสงบเราตั้งกายขึ้นมา เวลากายมันเปลี่ยนแปลง กายมันเป็นไตรลักษณ์ เห็นไหม อ้อ ! มันเป็นไตรลักษณ์ มันไม่มีสิ่งใดเลย มันปล่อยวางได้ สิ่งที่เราคิดติดกับเขา หรือเรามีความผูกพันกับเขา แล้วเขาแสดงตัวของเขาเอง

ไตรลักษณ์ ! คือภาพมันชัดขึ้นมาเอง ดีหรือชั่วมันชัดขึ้นมาเอง เราเห็นเอง เราจะปล่อยของเราเอง เหมือนพิจารณากาย เหมือนพิจารณาธรรมะเลย แต่เราพิจารณาจากสภาวะสิ่งแวดล้อมภายนอก แล้วเทียบกลับมาที่เรา.. แล้วพอเทียบกลับมาที่เรานะ “โอ้อโฮ ! ข้างนอกมันยังหลอกกูขนาดนี้นะ แล้วข้างในจะหลอกกูขนาดไหนนะ” มันจะหดสั้นเข้ามาเห็นไหม

นี่ทวนกระแส ! ธรรมของพระพุทธเจ้าบอกให้ทวนกระแสเข้ามาดูที่ใจของเรา ไม่ใช่ตามกระแส ทวนกระแส.. เอาสิ่งนั้นนะ แต่สอนใจเราไง ถ้ามันไม่มีธรรมะนะพอดูสิ่งนั้นแล้วก็ว่า “ไอ้ที่นี่ไม่รักกู.. ไอ้ที่นี่ทำลายกู” นี่คนใหม่ เห็นไหม มันไม่เข้ามาที่เร มันยังไปข้างนอกอยู่ แต่ถ้ามันปล่อยข้างนอกแล้วมันเข้ามาที่เร มันจะแก้กันที่นี่.. เป็นทุกคน.. เป็นทุกคน...

นี่พูดถึงเรื่องทางโลกนะ ! ฉะนั้นทางโลกเขาถึงบอกว่า “รักคนที่เขารักเราดีกว่า... คนที่ไม่รัก อย่าไปรักเขา...” โลกเขายังคิดได้เลย ! แล้วธรรมะทำไมคิดไม่ได้ !

รักคนที่เขารักเราดีกว่า.. ไม่มีใครรักเรามากกว่าเราหรอก ! รักคนที่เขารักเราดีกว่า .. ไม่มีใครรักเราเท่าเราแน่นอน ! รักคนนี่ดีที่สุด คือรักตัวเรา ! รักตัวเราที่สุด แล้วอย่างอื่นจะตามมา พอรักตัวเราดีที่สุด เราก็ทำดีของเรา เราก็อยู่กับเราที่ดี คนดีใครๆ ก็ชอบ ทุกคนหาคนดี เขาไม่หาคนชั่วหรอก

ถ้าเรารักเรา เราก็ใช้ชีวิตเราให้อยู่ในร่องในรอย เห็นไหม เราเป็นคนดีนะใครๆ ก็มอง อู้อู.. คนนี้ดีๆ เขามองหาคนดี รักเราแล้วทำสิ่งที่ดีๆ พอรักเราแล้วเราทำที่เรา ก็ย้อนกลับมาที่เรานี้แหละ เพราะเราเชื่อมั่นตรงนี้ เราคิดว่าเราทำนี้เราทำดี ใครจะด่าใครจะว่าอย่างไร เรื่องของมึงหะ... เพราะเราถือว่าเราทำอยู่ในธรรมวินัย เราทำอะไรให้เราเอาข้อวัตร เอาธรรมวินัยนี้จับ ถ้าผิดจากนี้ไปเราไม่ทำ ใครจะว่าอย่างไรก็ช่างมัน เราทำดีของเราเห็นไหม ถึงที่สุดของเวลามันต้องปรากฏ ทำดีไว้.. ดีของเราไว้

แต่นี้คนเราส่วนใหญ่มันทนแรงโลกธรรมไม่ไหว เขาว่านี่เม่งทนไม่ไหว ทุกคนทนให้เขาว่าไม่ไหวนะ ไอ้โลกธรรมนี้ไปหมดเลยนะ หลวงตาคุณนี่เราจำแม่นที่สุดเลย

“คนโง่มากกว่าคนฉลาดมาก” โลกนี้มีแต่คนโง่ ! มันโง่โดยตัวมันเอง มันไม่รู้ อะไรผิดอะไรถูก เม่งก็พูดพรั่ๆ ไป แล้วมึงไปฟังมันได้อย่างไร ! ธรรมะซักข้อหนึ่ง มันก็ไม่รู้

หลวงปู่ฝั้นท่านพูดประจำ เวลาท่านมาเทศน์ที่วัดบวรฯ “ไอ้โฮ ! ไอ้หัวดำๆ นี่นะ เม่งพูดนิพพานหมดเลย.. พูดนิพพานหมดเลย.. ผมเส้นหนึ่งมันยังสละไม่ได้เลย ! มันจะไปนิพพานกัน” หลวงปู่ฝั้นพูดเอง “ผมบนหัวมันยังสละไม่ได้เลย ! นิพพานทั้งนั้น !”

เราไม่เชื่อ.. ใครจะพูดมรรคผลนะกุชั๊กก่อน ต้องให้กุชั๊กก่อนว่ามึงได้มาเพราะเหตุใด สมบัตินี้ได้จากใครมา.. (ผู้ฟังหัวเราะ) มรรคผลนั่นนะ ได้จากใครมา.. มึงทำอะไรถึงเป็นมรรคผล กุชอกถามนิตนึ่ง.. ถ้ามึงหลอกกุไม่ได้กุไม่ฟังมึงหรือก มึงปล้นเขามา มึงโกงเขามา.. โกงเขามาเดี่ยวตำรวจจะตามมาจับมึง แต่ถ้ามึงบอกมานะว่าเป็นอย่างไร นี่มึงบอกมานะ เออ.. กุฟัง

นี่ก็เหมือนกัน โลกเป็นอย่างนั้น.. นี้จะบอกว่าให้เราทำคุณงามความดีของเรา แล้วไม่ต้องไปยุ่งกับเขาเลย พิสูจน์กัน ! พิสูจน์กัน ! อันนี้มันมี ธรรมดาประจำโลกนะ เราอยู่กับโลก มันต้องเจอกัน มันต้องสัมผัสกัน ต้องทำงานร่วมกัน เราก็ภูมิใจเราดีๆ ยิ่งเราอยู่ใกล้กันนะ.. น้ำตาลใกล้กันนะ ถ้าจิตใจมันเข้มแข็งนะมันยังได้แข็งแรง พอมันแข็งแรงขึ้นมาแล้วมันจะเป็นประโยชน์กับมัน

“น้ำตาลใกล้หมด” เพราะมดมันเจอน้ำตาลไม่ได้ใช้ใหม่ จิตใจเราเข้าไปอยู่ใกล้ๆ
เขานี้มันก็ต้องหวั่นไหว มันต้องโดนแรงกระทบ ถ้าเรามีสตินะ โอ้โฮ.. สุดยอดเลย ! สุด
ยอดเลย แต่ถ้าเราไม่มีสติต้องห่างๆ ไว้ก่อน ภูไม่เข้าใกล้... เดียวไปทำร้ายเขาละยุ่งเลย..
ใกล้ๆ ก็ดีวะ ! เลยสิ ต้องให้เข้มแข็งก่อน พอเข้มแข็งได้แล้ว “มาเลย ! มาเลย !” พิสูจน์ได้
! พิสูจน์ได้ ! ไม่กลัว !

(เทปสิ้นสุดเพียงเท่านั้น)